

BEMIS BRO. BAG CO.

VYRABITELE:

bavlněných a z režné látky pytlů,
přikrývek na koně, papírových
pytlíků, beze švů pytlů a špagátu

BEMIS BRO. BAG CO. OMAHA, NEBRASKA

AMERIKANISACE

(Dokončení se str. 1.)

me, že mnohde je třeba nápravy. Víme, že leckde je třeba uč...

Pro tyto ojedinelé zjevy není možno zatracovati celok. Selžeh je veřejná služba, není možno odděti tu na zřízení země. Považujeme-li se za součástku amerického národa, za jedno kolečko v m obrovitém stroji amerického rota, otáčejme se dohře, abychom rušili soulad a nepoškozovali účel celého stroje. Jsme-li praví Američané, přispějme svou pomocí k odstraňování vad pracujme pro reformy.

Amerika je země poměrně mladá a šla k svému vývoji přímo širými kroky. Jenom považte, že v místě krásných a výstavných měst, v nichž dnes bydlíme, ještě před padesáti lety byla bídná vesec, před sedmdesáti prérie a před sto lety se tu probíhál luán, pronásledující bůvola. Předávejte si tu rychlost přírody. A k spěšné k svému vývoji kráčí celá země. Než v tom něco obvyklého — v tom skvělém a nové rychlém vývoji této země?

Nebylo možno, aby v tom chvat provedlo se vše dokonale. Amerikanism je ale zdokonalení a jako dobří Američané poletíme se na této vývojové práci. Pracujme a věřme v Ameriku, věřme v její ideály, v její instituce.

Milujme Ameriku, poněvadž je nám příležitostí!

Obdivujme ji pro skvělou práci, kterou vykonala!

Představme si její zdroje a sílu!

A pak budeme hrdi na to, že jsme Američané a americké občanství považovati budeme za vzácný klenot.

Poznejme Ameriku a otázka amerikanisace přestane být otázkou — stane se samozřejmostí!

Dobráček.

Lékař prohlíží tuláka: "Srdce má pracuje znamenitě."
Tulák: "Zaplat, Pánbůh, že ale jsou srdce! Kůže nechtějí."

CO AMERIKA ZNAMENÁ

TAJEMNÍK odboru vnitřní, Franklin K. Lane, přednesl dne 11. ledna, 1919, v hotelu Astor v New Yorku pozoruhodnou řeč, v které naznačil svůj náhled o amerikanisaci. Řeč tato je bez odporu nejpozoruhodnějším projevem o této otázce a proto uvádíme ji v plném znění:

Považují toto shromáždění, reprezentující tak mnoho částí této země a tak mnoho jejích živiů, za občanskou radu. Kdybychom měli takové schůze ve všech našich městech a ve všech částech našich měst, otázka amerikanisace by se přestala nás dotýkati.

Setkali se s lidmi z Arménie a Itálie, z Řecka a z Persie, z Ruska a ze všech států Evropy, k samému okraji Atlantiku — pohlednouti do jejich očí, seznámiti se s jejich pojmem Ameriky, vyslechnouti jejich náhledy o tom, co Amerika jim poskytuje, pomáhati jim k jejich porozumění, předložit před ně naše zhoří — naše ideály, naše tradice, naše příležitosti, to je prvním krokem k většímu jich do naší vlajky — prvnímu krokem v procesu amerikanisace.

Toto je zvláště vhodná doba k shromáždění, poněvadž dnes večer můžeme oznámiti zemi, že jakékoliv dřívější rozpory, existující mezi federálními jodbory ohledně jejich vztahů k lidem v cizině narozrozným, jsou vyrovnány a větší problémy tavějšího kelimku, pokud vedou k tomu okamžiku, kdy cizinec se rozhodne latáti se občancem a prohlásil takový úmysl, bezesporné a zcela správně spočívají na odboru vnitřní, který kongres již dlouho před tím pověřil zodpovědností za dozor nad veřejným vyučováním prostřednictvím federální úřadovny pro vzdělání.

Ale je ještě jiná příčina, která činí tento okamžik slibným k právně úsilovnější kampaně proti rozvatrným živlům v republice. Lid Spojených států je po dva roky a více zaměstnán úkolem, který poskytuje mu nové vědomí slávy — vědomí slávy, jež vyrašílo z přesvědčení, že jsou užiteční Americe — a toto není obmezeno na bohy, v žhaku v země. Ti, kdož

jsou zde, reprezentují onoho ducha — řemeslníci, kupci a obchodníci a ženy — všichni přinesli oběti jako jeden, pracovali srdcem a rukou a peněženkou, aby jméno Ameriky učinili nesmrtelným — učiněním Ameriky synonymem pro svobodu, velkomyslnost a rytířství pro všechny končiny světa.

Nezdálo se mně nikdy obtížným definovati amerikanisaci anebo amerikanism: "Oceňuji něco, obdivuji se něčemu, miluji něco. Chcí, abyste vy, moji přátelé, moji sousedé, oceňovali, obdivovali a milovali tu věc také. To něco je Amerika."

Nejedná se o vědecký proces, jedná se o proces lidskosti. Ale stejně jako je nemožno vsunouti dech života do lidského těla, z něhož přel, tak je nemožno při věškeré vůli němiti Američana z člověka, který není nadehnut našimi ideály a není možno přesvědčiti kohokoliv, že je pozehanou a skvělou věcí býtí Americanem, leč byelom sami byli zaničení tím posvátným ohněm, leč byehom sami vykládali amerikanism svoji tolerancí, svou spravedlností, svými čistokrevnými hodnotami, svojí svobodomyšlností, svojí statečností a svojí laskavostí.

Učinili jsme neobmezené oběti během této války; oběti penězní a oběti krve; oběti v našich industriích; oběti času a snahy a povýšení a zkrácení. Většina těchto obětí byla by marnou, kdybychom nebyli připraveni k sobě přivábiti nové přichozí, kteří ihned stanou se naší příležitostí a naší zodpovědností a takové příležitosti pak budí a opevňují nejužšího nejlepší hodnoty úředního charakteru.

Nieměně v každém z nás nachází se vzdělané a uhlazené, tajnůstkářské, sobecké a arrogantní "já" a v každém z nás neobmezená schopnost užitečnosti. Mohu u znamenati, že z této války vyšel okamžitě lepší člověk, a — pro sílu Boha — lepší část nás všech — člověk, který vyšel do popředí při výzvě do zbraní, zůstává kapipánem na všechny časy.

Očekáváme, že tento člověk vyhledá svého přistěhovaleckého souseda a řekne: "Jsem váš přítel. Buďte také mým přítelem. Nechte mne sdíleti vedení a nauče mne

umění a řemeslům, jež přinesli jste sice podivných a starožitných zemi a já vám pomohu, byste se setkali zde s úspěchem."

Není v tom žádných obtíží, je-li náš úmysl dobrý. Amerikanism je úplně rozpoložením naší mysli; je to způsob pohledu na věci, který z nás činí Američany.

Kdyby mohlo býtí po měm, řekl bych ku člověku v New Yorku: "Pojď se mnou a já ti ukáži Ameriku." A řekl bych k člověku v San Francisku: "Pojď se mnou a já ti ukáži Ameriku."

Poskytl bych člověku, kterého přál bych si poamerikanizovati, až naučil by se řeči této země, příležitost poznati skutečnou Ameriku, tak aby vyvolala u něho obdiv, netoliko svou silou, svými zdroji, tím, co by byla s to vykonati proti světu, ale aby mohl se pyšnití touto zemí naději a zemí, v které lidé zvíťeží. Vzal bych jej přes kontinent.

Ukázal bych mu dobré i špatné. Ukázal bych mu zápas, který postupujeme, abychom zlepšili špatné poměry. Nerekl bych mu, že Amerika je dokonalou; že Amerika je hotovou zemí, ale řekl bych mu: "Amerika je země nehotovou. Její možnosti nemohou nikdy končiti a vaše příležitosti zde a příležitosti vašich dětí budou vždy v poměru k vaší horlivosti a vašim tužbám."

Amerika, jak odvažujeme se domýšlet, zůstane nedohotovou na vždycky. Takovou musí zůstat, je-li něco v amerikanismu.

Posunujme obzory před sebou; odvažme se a vykonajme, co záleží obrazovnosti nebude moři sledhati odstraňující zitra.

Nedá se odhadnouti, kdy způsobíme k užítku všechny naše pozemky anebo nalezneme všech nás neotzoty anebo učiníme všechny naše lidi tak šťastné, jak jen šťastnými býtí mohou. Ale v našich blahodějných, politických institucích, ve varu našich srdcí a v našem snažení po vyšších rozomovcích výkonech mělo by býtí dostatečné síly a dostatečných prostředků pro splnění našich snů. Pro další vzrůst, pro nepřetržitě zlepšování.

Toto přesvědčení je ihned naší inspirací a tužbou.

250,000 mil železnic, 240,000 škol, kolleje, vodní síly, doly, pece, továrny, industriální život Ameriky, klubovní život Ameriky, sporty v Americe a hra s míčem v celé její slávě.

A poskytl bych takovému člověku takové poznání Ameriky, že by se tázal: "Jak se to vše mohlo státí?" A pak bych mu naznačil, že bylo něco více v naší zemi než hmotná síla.

Má historii. Má tradice. Vzal bych toho člověka do Plymouth Rock a tázal bych se jej: "Co ti praví tato skála?" Vzal bych jej k James Reec a sřícenému kostelíku při ní a tázal bych se: "Co ti praví ten kostelík?" A pak bych jej vzal k Valley Forge a ukázal bych na chýše, v kterých žili Washingtonovi lidé, 3,000 jich, bojující za neovislost země. A tázal bych se: "Co tento příklad ti praví? Co to bylo, jež přimělo tyto kolonisty, aby tak trpěli — dobrovolně?"

A pak bych jej vzal na pole Gettysburské a vedl jej na místo, kde Lincoln přednesl svoji nesmrtelnou řeč a tázal bych se ho: "Co tato řeč pro tebe znamená; ne, jak krásnou je, ale jak působí na tvé srdce. V jak mnoho z ní věříš?"

A pak bych jej vzal k Santiago a tázal bych se ho: "Co znamená pro tebe tento přístav?"

A pak bych ho vzal na Filipíny, kde 10,000 domorodých učitelů vyučuje denně 800,000 domorodých dítek anglickému jazyku.

A pak přivedl bych ho zpět do této země a řekl by h mu: "Pochop význam toho, co jsem ti ukázal a budeš vědět, co je amerikanism." Není to pouze 110,000,000 lidí samotných, je to 110,000,000 lidí, kteří prožili zápas a prošli jím a kteří zvíťežili svou prací. Existuje u některých lidí citový předpoklad, že přijde někdy den, kdy člověk nebude pracovat. A přijde-li kdykoliv taková pohroma na nás, člověk brzy se vrátí k starému pořádku. Bůh je velký. Jeho první a největší darom člověku byl závazek, že musí pracovat.

Pochopit amerikanisaci je eposem člověka jako dělníka, a to je příčina,

proč pracujeme se tošiti vždy největší úctě.

Nemáme nic cenného, co nerepresentuje zápas. Nemáme ničeho pozoruhodného, co nerepresentovalo by snahu. Nemáme ničeho trvalé hodnoty, co nerepresentovalo by rozhodnutí. Nemáme ničeho obdivuhodného, co nerepresentovalo by sebeobětavostí. Nemáme žádné filosofie než filosofie důvěry, optimisou a víry a oprávněnosti zápasu, který vedeme a přírodou.

My si podrobíme tuto zemi v tomto duchu a v našem duchu podrobíme si jiné země, poněvadž nás duch podobá se živému ohni, který jde dál a dál.

A opětně je jako příznivý vítr — vlahý a příjemný vítr, nesoucí požehnání přes Pacifik a Atlantik, a my musíme si uvědomiti, že tento duch je amerikanism — a že je statný a nebojácný a laskavý a srdečný a činnorodý a nezdoňavý a že s ním lidé vítězí proti veškeré nepřizní. Tento duch učinil nás velkými.

Je sympatický. Je podrobující. Je pronikavý. Je spravedlivý. Zvlášť významnou hodnotou našich institucí je, že netoliko v našich srdcích, ale z našich srdcí vyrůstly prostředky, kterými člověk může dosáti pro sebe spravedlnosti.

To je příčina, můj ruský příteli, můj americký příteli, proč je zde pravý útulek pro vás. Přijďte svou ludbu, přineste svoje umění, přineste svoje oduševnění a svoje staré zkušenosti do tavějšího kelimku a obohatte nás kov. Vítáme každý duševní vliv, každý kulturní podnět a naproti tomu si přejeme, byste nřilovali Ameriku tak, jak my ji milujeme, poněvadž je posvátnou půdou — poněvadž slouží světu.

Náš boží síl za vodu. Nikdy nepřestaňte uctívati leta jejich slávy. Náš boží síl za moře, poněvadž naplnění byli duchem, který vytvořil Ameriku; duchem, který činí výzvě; duchem, který chce pomoci. Spojte tyto dvě hodnoty a budete mítí podstatu amerikanismu — ducha, symbolizovaného Washingtonovým pomníkem; ta čístá přímá ruka, vztažená k Bohu ve věčné přísaze, že naše země zůstane vždy neovislou a svobodnou.